

Isten korbácsai

Hogy ragyognak a csillagok!
Ámulhat e fegyenc világ:
kifényesítette az Isten
a szögesdrót minden bogát.

A csillagképekkel befirkált
ég sima, mint a cellafal,
amelyre egy unatkozó rab
otromba ábrákat kapar.

S én – félig béna nyelv – sajogva
forgok az éj szájüregében,
s láthatatlan, kemény fogakba
ütközve motyogom reményem.

Hogy sorsom úgy sötét – a holnap
árnyéka; és szabad vagyok,
míg földre nem görnyesztenek Isten
korbácsai: a záporok.

1973. július 14. / WM KGY 2015.37.1.

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)